

L'habitació estava en penombra. No podia obrir els llums o en cas contrari despertaria el Joan que dormia plàcidament al llit del seu costat. Sentia la seva lenta respiració només trepitjada pel crit escadusser d'una òliba a l'espera d'algun ratolí.

La finestra era oberta per què ja feia molta calor. Li agradava l'olor de la reïna dels pins del jardí de fora i el cel fosc, sense lluna, perquè els estels es veien millor sense lluna. Li agradava escoltar els sorollets que algun rosegador despistat feia al passar entre les herbes seques.

Assegut a la vora del llit, amb els peus entaforats a les espardenyes a retaló, i el pijama de color blau preferit, resseguia amb els seus ulls entre marró i verds els racons de la seva habitació. Tot i que només en veia les ombres i els perfils, sabia perfectament on tenia totes les seves coses i on hi havia les del Joan.

Va inspirar profundament, com volent guardar-se a dins un trosset d'aire d'aquell dia tant especial. Va somriure trapellament i va pessigar amb els dits un trosset de pastís que s'havia endut a l'habitació a l'hora d'anar a dormir. Sacher de xocolata amb melmelada de maduixes i amb nou espelmes ben grosses i vermelles. Avui havia estat el seu magnífic aniversari, amb tota la seva família, i li havien regalat un i-pad. Que bé! li encantaven les noves tecnologies. Se l'havia posat sota el coixí del llit, per acaronar-lo al tombar-s'hi quan decidís adormir-se d'una vegada.

Va començar a pensar en el seu avi, que ja no hi era, però que se l'havia estimat tant. Recordava que solia parlar-li amb metàfores. Les seves històries eren quilos de saviesa que havia anat acumulant al llarg dels més de noranta anys de vida i que li transmetia mentre l'acaronava amb la mirada. La veu fonda i segura, captivadora, les mans aspres i nuoses de treballar al camp. Pensava en aquella pell colrada pel sol i la boina sempre de costat i sempre a sobre el cap, ja fos estiu o hivern, ja estigués a la intempèrie o a dins de casa. L'avi Jaume.

- T'estimo avi Jaume - va xiuxiuejar en un fil de veu.

- Mmmmm... dorm... - va dir la veu rogallosa i endormiscada del Joan.

- Pensava en el meu avi Jaume. Saps quants anys tindria ara?

- Noooo... pots fer el favor de dormir, sis plau? que m'estàs desvetllant!

- Doncs en tindria 158. I jo ara faig com ell: des dels 50 només una espelma per cada desena - va dir enriolat i amb la veu forta.

La llum del passadís es va obrir. Unes passes silencioses van acostar-se a la porta de l'habitació i va entrar la infermera de guàrdia de la residència d'avis.

- Un trosset de pastís, Lourdes?